

DEÁK-SÁROSI LÁSZLÓ
Búcsúvers helyett

Kemény Istvánnak

*Édes fivér, kinek írtál
búcsúlevelet, mint ki csak firkál,
mint kit elhagyott az első szerelme,
s menne, de azért még itt áll?*

*Kérlek, indulj, vagy maradj még,
ne támaszd az ajtót, nincs itt a vég.
Ülj le inkább kicsit az asztalunkhoz,
beszélgessünk el úgy, mint rég.*

*Úgy állsz, mint tizennégy éve:
Lakásodnak voltam a vendége,
szűk konyhádban elfért sorra száz költő,
s te figyelted, a láng ég-e?*

*Rímről vitáztunk s teáról,
Bersenyiről, Adyról, Celanról –
kiforratlan, rettentő szenvedéllyel
lélekről, hitről, szép lányról.*

*Gyerekeid lepihentek,
s mi csendben faltuk a körözöttet,
majd a sebről te törölted le a vért
a fejét falba verőknek.*

*Most te hordasz sérelmeket,
batyud veled az ajtóban rekedt.
Elálltad az utat mindkét irányban,
s nézed, ki kéri e terhet.*

*Egyedül is tömeg vagy ott,
a teavíz felforrt, majd megfagyott.
Szából egynek idegen a kint vagy bent,
de mondjunk mind veled nagyot?*

*Mért most szakadt a cérna? Jel?
A cukorgyarat a hon falta fel?
Ötvenhat után félszázzal hol voltál?
Akkor mért nem köszöntél – el?*

*Mit hirdetsz szentként, hidegen?
Hogy hazánk tényleg gonosz, vak legyen?
Zavar, ha túl szeretne téged élni?
Anyánk e föld, s nem idegen.*

*Hazád téged meg nem tagad,
mert a haza mi vagyunk és magad,
ám ha mást se nézel, mint a tükrödet,
állva is elhagyod: magad.*

Egy jottányit sem!